Pavel Eichler
Michal Miovský

Aby byl táta zase veselej

Rozhovor o závislosti, odvaze a návratu ke svobodě

Ilustrace Lukáš Musil

Pavel Eichler
Michal Miovský

Aby byl táta zase veselej

EUROMEDIA GROUP

Copyright © Pavel Eichler, Michal Miovský, Tomáš Poláček, 2026
All rights reserved.
Illustrations © Lukáš Musil, 2026
Graphic design © Jan Košátko, 2026
ISBN 978-80-284-1921-9

„Co je cílem vaší léčby?“ zeptala se mě doktorka Hynková na příjmu lůžkového oddělení muži 16. ledna 2024.

„Abych byl zase veselej táta,“ odpověděl jsem. Měl jsem za sebou už několik dní na detoxu o patro výš, moje cesta ke střízlivé svobodě byla na samém počátku.

„Vy nechcete být zdravý?“

„Jak to myslíte?“ nechápal jsem.

Došlo mi to až mnohem později. S paní doktorkou Terezou jsem strávil u Apolináře hodně času. Nikdy jí za něj nepřestanu být vděčný a těžce jsem nesl, když mě od sebe odstřihla a nechala žít vlastním životem. Teď už tomu rozumím, ale v první chvíli mě přepadla panika. Stejná, jako když se blížil třináctý týden, což byl konec mé léčby. Bál jsem se, že jsem nestihl všechny terapie a vlastně jsem nenašel všechny spouštěče. Pár dní mi trvalo, než jsem pochopil, že ta pravá léčba de facto teprve začíná.

Svíral mě strach, že se k ženě a dětem vracím jen na čas a nebude to trvat dlouho a zase se proměním v nočního vlka. „Dávejte na sebe pozor od první minuty, co opustíte Apolináře,“ nabádali mě terapeuti Jitka Debnárová a Jirka „Indián“ Kokrda.

Terezko, Jitko, Jirko, Niko, Michale B., Danielo Š., moje milované sestry Malá a Velká Péťo, Vlaďko, Olinko, dávám na sebe bacha. Snažím se nepodělat ten skvělý čas, který jsem s vámi strávil „u Apika“. Píšu vám to na každém pohledu z cest, na které bych se bez vás nedostal, protože bych nejspíš seděl v nějakym baru nad čárou.

Díky vám všem žiju tak hezkej život, že jsem si to ještě v lednu 2024 nedokázal ani představit. Tehdy už jsem se smiřoval s celoživotní závislostí na kokainu s občasnou krátkou abstinencí.

Dnes si užívám střízlivou svobodu s mojí skvělou ženou Andreou, dětmi Belí a Tondou, rodinou z Paky, partou z boxu a ragby, s Martinem a Janou z nedori a dalšími kamarády. Vám všem patří velký díky, že jste nade mnou nezlomili hůl. Zkusim to neposrat ani v budoucnu.

Tato kniha patří všem, kteří bojují s démony a nevědí si s nimi rady. Přál bych si, abyste našli odvahu se podívat do zrcadla a zkusili závislost zastavit. Je to blbá nemoc, ale pořád „jen“ nemoc. Knihu bych také chtěl věnovat všem rodinám, které závislost zasáhla. Chceme vám s tou mojí ukázat, že naděje existuje. Protože opakem závislosti je blízkost.

Praha 18. 6. 2026

Za svou novinářskou kariéru jsem sice vedl tisíce dlouhých a zajímavých rozhovorů, ale ten, který právě začíná, je jedním z nejzajímavějších. Vzpomínám, že původně jsme se měli sejít třikrát. Nakonec z toho bylo pět dvouhodinových sezení, kdy jsem obvykle jen překvapeně poslouchal Pavlovu nesmírně otevřenou, syrovou zpověď, a precizní vysvětlující komentáře jeho terapeuta Michala Miovského.

Zatímco Pavla Eichlera znám čtvrt století, dlouho jsme byli i kolegové v deníku MF DNES*, s Michalem jsme se seznámili teprve při prvním setkání na pražské adiktologické klinice v Apolinářské ulici.*

Je to nádherné, zvláštní místo vedle kostela. Dům, ve kterém kdysi rodily chudé ženy, fungoval jako nalezinec, byli tam duševně nemocní i pacienti s pohlavními chorobami, později alkoholici a lidé s dalšími závislostmi.

Pavel, jemuž ničil život kokain, tu začátkem roku 2024 strávil tři měsíce. Náš rozhovor probíhal v přátelském duchu tří vrstevníků, ale Pavel (ročník 1977) si s Michalem (1975) správně vyká, říká mu „pane profesore“ a já tohle nastavení respektoval.

Scházeli jsme se v prvním pololetí roku 2026. „Předloni v lednu,“ říká Pavel, „jsem se v tomhle domě ubytoval s reálnou obavou o vlastní život…“

Tomáš Poláček

Kdy ti, Pavle, došlo, že máš vážný problém?

P Když si můj tehdy pětiletý syn Tonda zlomil v únoru 2021 holeň. Na dětské chirurgii v Krči jsme pak čekali tři hodiny a já si občas chodil dávat malou čáru kokainu. Po návratu domů mi došlo, že to není normální, rozbrečel jsem se, bylo mi hrozně – ale taky mě napadlo, že to můžu hned začít řešit. Tonda dostal na dva měsíce invalidní vozík, musel jsem s ním zůstat doma, byla to příležitost kokainu se zbavit. Ale stejně jsem dál přinejmenším obden fetoval. I v krizové situaci, kdy se musím starat o dítě, mě kokain ovládal.

Michale, vzpomenete si na první setkání s Pavlem?

M Na jaře roku 2022 přišel do mé soukromé ambulance a vybavuju si, že jsem byl od počátku spíše skeptický. Vysvětloval, že ho závislost skřípla, chce ji řešit, a coby jádro motivace uváděl konzistentně rodinu. Znělo to věrohodně, ale zároveň se mi zdálo, že Pavel nechce úplně řezat do masa. Myšlenky a základní hodnoty měl srovnané, což u lidí na první terapii nebývá zvykem, ale taky byl velmi uzavřený, nechtělo se mu do osobních rovin. Vstupní vyšetření dalo jen povrchní obrázek – nedozvěděl jsem se podstatné věci, nedostal se Pavlovi pod kůži. Napadlo mě, že to bude jedna z mnoha komet, co přiletí, po pár sezeních zmizí, a pak se uvidíme za dalších pět let, až bude na hlubším dně.

Tohle odhadnete po pár minutách?

M U většiny lidí to poznáte, někteří ale překvapí – občas se stane něco neobvyklého. Při prvním vyšetření nevidíte šanci,

a pak vás pacient zaskočí svou bojovností. Nebo jste naopak hluboce přesvědčený, že začal dobře, všechno se daří, načež se rozsype za třetí zatáčkou a není jasné proč. Konkrétně u Pavla se můj dojem nakonec potvrdil, protože do první série terapií šel skutečně na půl plynu.

Kolik pacientů nakonec nevydrží?

M V mé privátní ambulanci se jich rozsype zhruba třetina, ale tady na veliké klinice jsou to spíše dvě třetiny. Naprostá většina pacientů ještě při první léčbě nemá uzrálou motivaci. Mnozí potřebují několik cyklů: tři, pět, deset… Absolvují několikaměsíční terapie a pak se vrátí třeba za tři roky. Obvykle to zraje delší dobu, než dojdou závislí k závěru, že se s problémem chtějí popasovat doopravdy.

Zaujal vás Pavel tím, že je úspěšný podnikatel? Nebo to bývá u kokainistů běžné?

M Víc mě zaujaly jiné okolnosti. Pavel například přišel poměrně brzy – už v momentě, kdy se to spousta lidí ještě snaží uhrát. Měl dobrou motivaci, věděl, co je pro něj důležité. V jiných případech vidíme mnohem víc vnějších faktorů, nárazů a konfrontací; noví pacienti už mívají vážné problémy například s manželkou, v práci, s řidičákem… Pavel tolik ne. Ten měl všechno prošpekulované, jeho hlava i vůle vypadaly velmi silně, ale opakuju: zároveň jsem měl pocit, že přinesl krabici s dárkem, postavil ji přede mě na stůl a krásně popisoval, co do ní vlastně dal. Bylo to takové: Koukněte, jak to mám všechno dobře srovnané, pojďme pracovat!

P Já si naše první setkání takhle do detailu nevybavuju. Dostali jsme se k sobě shodou okolností přes psychologa Radka Ptáčka, kterého kontaktovala švagrová, jestli mi neudělá základní diagnózu a neporadí. Profesor Ptáček po dvaceti minutách řekl, že můj problém není psychiatrický, nýbrž závislostní, a mailem požádal pana profesora Miovského, aby si mě vzal do péče. Už o pár dnů později jsem seděl v soukromé ordinaci na Vinohradech s tím svým dobře promyšleným dárkem. V dobách závislosti jsem uměl fantasticky předstírat a okecávat – namlouvat okolí, a především sám sobě, že mám ty dvoudenní mejdany se spoustou kokainu a alkoholu pod kontrolou, protože pak přece bývám další dva dny v pohodě, a v Řecku na rodinné dovolené dokážu abstinovat celou dobu… Zpětně vím, že jsem se do problému dostal v době covidu, kdy začalo téměř denní užívání, a pak už jsem z toho nedokázal vystoupit na dobu delší než těch čtrnáct řeckých dnů. Střízlivá dovolená mě utvrdila v bludu, že jsem celkem v pohodě, ale zároveň se hlásily deprese, propady, stranil jsem se lidí, často měl zimnici nebo propotil tři trička za noc, a moje žena Andrea už říkala, ať s tím něco dělám.

Bylo jí jasné, o co jde?

P Znala moji partu. Tušila, že hlavní příčinou problému jsou drogy, a měla o mé zdraví strach. Proto jsem šel do ordinace za panem profesorem a jako expert na komunikaci si předem vyfutroval historku, důmyslně smíchanou z pravdy, polopravd a lží.

M Ovšem Pavel zároveň té historce věřil, což k závislosti patří. Mně sice jeho věty neštymovaly, ale vyprávěl je přesvědčeně a autenticky.

P Žil jsem v paralelním světě. Ve skutečnosti mi nešlo o to, zbavit se kokainu – chtěl jsem se jen vrátit do stavu před covidem a zastavit tu silnou závislost, téměř každodenní užívání. Až do covidu jsem chodil na pivo, tam jsme i zahulili a pak se případně přesunuli do baru, kde přišel na řadu kokain, ale šňupal jsem nejvýš jednou za čtrnáct dní, často několik měsíců vůbec. Trávu jsme kouřili běžně, ale kokain do covidu tolik frekventovaný nebyl, až pak se to utrhlo do situace, ve které mi bylo spíš špatně. Nebo jinak – stav, do něhož mě droga dostávala na mejdanech, byl výborný, ale abstinenční příznaky a výčitky z toho, jak všem včetně sebe lžu, sžíraly mozek. A právě proto přišly na řadu terapie. Měly mě vrátit do stavu před covidem, kdy budu kokain užívat například jednou za měsíc, ale přestat jsem nechtěl. Věřil jsem, že drogy budu brát vždycky – jen jsem je chtěl dostat pod kontrolu.

Sebepoškozující proud

V čem byla hlavní nepřesnost dárečku, který jsi přinesl do soukromé ordinace na Vinohrady?

P Jen jsem předstíral, že chci drogu dostat ze života. Práce s terapeutem spočívá v tom, že ti škodlivý stereotyp vyndá a nahradí něčím jiným, což jsem nechtěl; proto jsem z toho tématu na terapiích s panem profesorem vždycky utekl… Nebyl jsem připravený. Pořád jsem se ptal sám sebe, kdy konečně začne léčba, povídání v ordinaci mi nedávalo smysl. Několikrát skončilo tím, že jsem vyšel z baráku a hned sháněl přes Telegram frajera, který mi přiveze pytel s koksem.

M Pavel si opravdu vytvořil pokřivený paralelní svět, kterému ale věřil a myslel, že má kontrolu nad svým jednáním. Že vlastně tolik neubližuje, že je pořád férovej chlap… Líčil to věrohodně a chyběly konfrontující momenty. Nedostal jsem k dispozici nástroje, díky kterým bych hned mohl oponovat: „Vždyť sám musíš cítit, že to je jinak!“ Pracuju s obrazem, který člověk přináší, a Pavel přinesl obraz, u kterého sice bylo zřejmé, že je výrazně posunutý, ale nevyplývalo z toho, co tam nesedí. Což bývá u terapií citlivé a slabé místo.

P Pořád jsem čekal, kdy vyslovíte, že nejsem upřímnej, ale vy jste mě nechával plácat kraviny o tom, jak skvělej život vedu. Snad nikdy jste se nezeptal: „A byl u toho kokain?“ Pamatuju, jak jsem jednou vynechal, protože jsem byl sjetej a styděl se. Tehdy jste napsal: „Přijďte, já vás v tom stavu chci vidět.“ Bál jsem se a nepřišel, ale až do té doby to mezi námi bylo spíše milé povídání.

Nelezla už tvoje závislost dost do peněz?

P To nehrálo zásadní roli. Do peněz lezla hrozně, ale droga byla silnější. Ano, dostával jsem tím rodinu i firmu do nepříjemných situací. Bral jsem peníze ze šuplíků, kam jsem neměl co sahat, a pak je tam nějak vracel; někdy úspěšně, jindy neúspěšně. Ale nevybavuju si, že by to bylo zásadním motivem pro terapii.

M Přestože Pavel některé problémy vůbec nepojmenovával a elegantně je skrýval, domyslel jsem si, že nebezpečnější než finanční riziko jsou důsledky jeho nepředvídatelného chování. Přestože ho závislost stála astronomické peníze, nebylo to přímé ohrožení. Občas někde chybějících padesát tisíc neničilo rodinu tolik jako fakt, že Pavel zmizí na dva dny do háje.

Takže zpočátku jsi chodil na terapie hlavně proto, abys uklidnil rodinu?

P Vlastně jo, Andrea si to přála. Moje motivace ještě nebyla vnitřní.

M Jedna věc mi připadala povzbudivá: Pavel měl očividně vůči Andree živý vztah. Přitom byl ve věku a životní fázi, kdy bývají vztahy jiných pacientů často vyhořelé.

Jak dlouho jste spolu?

P Sedmnáct let.

M To už si jiní někdy dělají zle, jsou spolu spíš z povinnosti, kvůli dětem, majetku nebo společenskému statusu… Ale tady bylo cítit pouto, na kterém lze stavět. Sympatický spodní proud. V době, kdy jsem si složitě skládal představu, v čem se vlastně Pavel pohybuje, přede mnou zjevně nerozjížděl žádnou hru ohledně toho, co k Andree cítí. Bylo zřejmé, že s ní chce být.

A hlavně s dětmi, ne?

M Děti často přebíjejí všechno, ale vidět byl spíš fakt, že chce Pavel zůstat s Andreou, která mu pořád něco říká jako ženská. S čímž se dalo pracovat.

Pavel je sportovní typ, pracoval na sobě. To je výjimečné?

M Tohle bylo v Pavlově případě zkreslujícím prvkem. I na tom se dalo něco stavět, protože měl návyky, vůli, zkušenost s překonáváním překážek a nepříjemných věcí, což bývá obrovským vkladem do terapie. Současně ale kvůli tomu Pavel

zvládal situace, které by ho jinak konfrontovaly a skřípaly mnohem hůř. Vyrovnával tlaky – vždycky znovu zabojoval. Dařilo se mu vybírat zatáčky, přežívat, a to paradoxně natahovalo celý proces a pracovalo proti němu.

P Přežíval jsem, ale někdy mi v tom bylo hrozně špatně. Ve tři ráno jsem přišel domů z mejdanu, do šesti nespal a pak měl od devíti box. Někdy jsem si před tréninkem dal čáru a zvládl ho, i když energeticky naprosto vyždímaný. Drogu jsem vypotil, okysličil se, a hned pak si dal další čáru.

M Vnímal jsem v tom sebepoškozující proud. Způsob, kterým si Pavel vyrovnává účty sám se sebou. Spodkem běžela naštvanost a frustrace z toho, co dělá: proto si šel fakticky i symbolicky nechat rozbít hubu v jakémkoli stavu.

P Ano, vědomě jsem si ubližoval. Bylo mi jasné, že už jsem v háji, ale stejně jsem si chtěl dát dalšího loka a další čáru, abych to dostal ještě hlouběji.

Je příběh Pavla něčím, co už jste mnohokrát s menšími odchylkami zažil?

M Zmíněné sportování bylo zajímavé, ale ještě výjimečnější mi u Pavla připadala ta vztahová rovina. Právě o vztahy se rozhodl opřít, což vyžaduje velikou míru zralosti, poctivosti, připravenosti a bojovnosti, protože už nejde jen o vás – lidé okolo vstupují do procesu svými rozhodnutími a svým pohledem. Výjimečný byl Pavel i v tom, že rychleji respondoval. Kde obvykle pacienti potřebují hodně času a smyček, tam vycítil v mlze příležitost a šel za ní, i když mohl snadno ztratit

orientaci. Má chrtí instinkt. Zachytí něco možná nejasného, ale startuje. Tuší, že to nesmí ztratit.

P Myslíte? V období našich prvních terapií jsem žil stylem, ono to nějak dopadne: „Začnu chodit na terapie, Andrea bude ráda." Dal jsem vám svolení o všem ji informovat, tím hodil odpovědnost trošku i na ni, ale zároveň jsem o svůj kokain a party život nechtěl přijít. Nakonec došlo na lámání chleba, když jste se zeptal, jestli nechci na ústavní léčbu k Apolináři, protože by mi mohla prospět. Tehdy jsem se lekl: „Nejsem žádnej zkurvenej feťák, nikam nejdu…" Na podzim roku 2022 jsem to ještě vnímal jako stigma.

M A taky by to rozbilo vaši konstrukci.

P Proto jsem začal terapie vynechávat, a nakonec přestal chodit úplně. Měli jsme za sebou půl roku práce, ale jakmile došlo na nabídku léčby, kokain vyhrál… Vzpomínám, že ještě zpočátku těch terapií jsem třeba tři týdny dokázal nebrat a připadal si v pohodě. Načež jsem si dal čáru, pak zase deset dní nic, a to mě utvrdilo v bludu, že je všechno v cajku. Zlomilo se to s příchodem adventu, protože předvánoční období mě vždycky deptalo. V prosinci jsem zase už fetoval téměř denně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Aby byl táta zase veselej*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.